

Sygn. akt I NO 19/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania A. M.

z udziałem B. C., E. G., Z. K., M. M., P. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 17 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 292, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 17 października 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...)/2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J.

W uchwale nr (...)/2018 wskazano, iż na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. 2018, poz. 389, ze zm.; dalej: u.KRS) Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie: B. C., E. G., Z. K., M. M. i P. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J.

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr (...)/2018 zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: A. M., (...) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J..

Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie wobec P. S. i J. S. z uwagi na cofnięcie zgłoszeń.

W uzasadnieniu Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w dyspozycji art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2018, poz. 23 ze zm.).

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J. wskazanych w uchwale osób został przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS uwzględniając uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...).

W uzasadnieniu do uchwały przedstawiono przebieg postępowania (s. 2-4 uchwały), opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia każdego z kandydatów (s. 5-26 uchwały), podsumowano łącznie oceny kwalifikacji oraz doświadczenie zawodowe kandydatów (s. 27-28 uchwały), oceny uzyskane przez nich na dyplomie studiów wyższych i z egzaminu zawodowego (s. 28-29) oraz przedstawiono wyniki

głosowań Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) w sprawie zaopiniowania kandydatów (s. 30 uchwały).

Odwołanie od przedmiotowej uchwały złożyła A. M., zaskarżając ją:

- w zakresie punktu 1 (t.j. przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie wymienionych w uchwale osób do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J.) - w całości,
- w zakresie punktu drugiego - w części - tj. w odniesieniu do nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J.

Zaskarżonej uchwale A. M. zarzuciła:

1. podjęcie jej przez skład niezgodny z przepisem art. 187 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, tj.: (a) z pominięciem udziału Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, sędziów Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego, wojskowych sądów okręgowych i sądów garnizonowych, przy wyłącznej i nadmiernej obsadzie KRS, w zakresie jej „sędziowskiego„ składu, sędziami sądów rejonowych, sądu okręgowego i wojewódzkiego sądu administracyjnego; (b) wybrany w zakresie członków - posłów i senatorów – w oparciu o regulacje pozaustawowe (regulamin Sejmu i Senatu) oraz członków sędziów - w oparciu o regulacje mieszane (u.KRS oraz regulamin Sejmu i Senatu) - co skutkowało nieważnością całego postępowania przed KRS;

2. sprzeczność z art. 17 ust. 1 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 20 ust. 2 u.KRS w zw. z § 4 pkt 2 uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 12 września 2017 roku w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: „Regulamin KRS„) polegające na niezawiadomieniu przez Przewodniczącą Krajowej Rady Sądownictwa o terminie, miejscu i proponowanym porządku obrad posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa, jakie miało miejsce w dniach 16-19 października 2018 r, wraz z doręczeniem materiałów będących przedmiotem rozpatrzenia przez Krajową Radę Sądownictwa, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, co uniemożliwiło temu członkowi uczestnictwo w posiedzeniu plenarnym, przygotowanie się do tego posiedzenia, zajęcie stanowiska w dyskusji nad poszczególnymi kandydaturami, zwrócenie uwagi na ewentualne nieścisłości i

uchybień oraz głosowaniu nad uchwałą, a co mogło mieć wpływ na merytoryczną treść podjętej uchwały i zważyć na odmiennej ocenie Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie kandydatury skarżącej i innymi kandydaturami;

3. sprzeczność z art. 37 ust. 1 u.KRS, polegającą na jego niezastosowaniu i głosowaniu przez członków Rady nad poszczególnymi kandydaturami, podczas gdy z treści tego przepisu wynika, iż w niniejszym wypadku Rada powinna ocenić i rozpatrzyć wszystkie kandydatury łącznie i głosować jednokrotnie (całościowo) nad przyjęciem całej uchwały, obejmującej rozstrzygnięcia w stosunku do wszystkich kandydatów;

4. sprzeczność z art. 33 ust. 1 u.KRS, polegającą na podjęciu uchwały bez uprzedniego wszechstronnego rozważenia sprawy, w oparciu o szcztakowy i częściowo wadliwy referat członków zespołu o kwalifikacjach poszczególnych kandydatów na urząd sędziego Sądu Okręgowego w J., co uniemożliwiło członkom Rady podjęcie obiektywnej decyzji;

5. sprzeczność z art. 34 ust. 3 u.KRS, polegającą na jej podjęciu pomimo niewłaściwego opracowania przez zespół stanowiska, tj. bez jakiegokolwiek merytorycznego uzasadnienia jakimi kryteriami zespół kierował się popierając część kandydatów, a odrzucając pozostałą część, na jakiej podstawie zespół uznał, że „uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji nie w każdym wypadku odzwierciedlają rzeczywisty poziom ich kwalifikacji, a także na jakiej podstawie zespół ocenił, że skarżąca nie wypełnia, ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych wart. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS, skoro z dokumentacji zamieszczonej w systemie e- nominacje wynikają przeciwne fakty;

6. sprzeczność z przepisem art. 42 ust. 1 u.KRS polegającą na tym, że uzasadnienie nie zostało sporządzone w taki sposób, aby wynikały z niego motywy podjęcia uchwały, w szczególności nie wynika z niego dlaczego kandydatura E. G. i Z. K. jest lepsza od kandydatury skarżącej, a także z jakich przyczyn skarżąca w ogóle nie zasługiwała, aby wystąpić z wnioskiem o jej powołanie na szóste, wolne miejsce sędziowskie;

7. sprzeczność z art. 33 ust. 1 w zw. art. 35 ust. 2 u.KRS w zw. z art. 37 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, polegającą na braku transparentności postępowania i niedochowania przez

Krajową Radę Sądownictwa wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy poprzez niewykazanie z jakich powodów kandydatury adwokat E. G. i SSR Z. K. są lepsze od kandydatury skarżącej; brak jednolitych kryteriów dla wszystkich kandydatów;

8. sprzeczność z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego reguł i kryteriów, w tym kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego;

9. sprzeczność z art. 33 ust. 1 u.KRS polegającą na braku wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji, w tym na uwzględnieniu stanowiska zespołu, zajętego sprzecznie z prawem, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych, które to naruszenie przejawia się w:

a) pominięciu okoliczności, że odwołująca uzyskała największe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów spośród kandydatów ubiegających się na stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w J. w pionie cywilnym podczas gdy E. G. i Z. K. było nikłe;

b) pominięciu okoliczności, że odwołująca uzyskała jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium przy negatywnej opinii Kolegium wybranych kandydatów E. G. i Z. K.;

c) pominięciu okoliczności, że odwołująca, pozostaje od 1 marca 2017 r. do chwili obecnej na stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w J. I Wydziale Cywilnym, w którym ma być obsadzony etat, przez co posiada większe doświadczenie zawodowe związane ze stosowaniem prawa materialnego cywilnego i procedury cywilnej od wybranych kandydatów, którzy nigdy na takiej delegacji nie byli;

d) pominięciu okoliczności, że odwołująca, ukończyła w 2018 r. z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe z zakresu prawa cywilnego i gospodarczego

z uwzględnieniem aspektów ekonomicznych, zintegrowanych z wiedzą pozaprawną przydatną do rozstrzygania sporów dla kadr wymiaru sprawiedliwości 2017/2018 oraz stale podnosi kwalifikacje zawodowe, uczestnicząc w licznych szkoleniach zawodowych przez co posiada większe doświadczenie zawodowe od wybranych kandydatów;

e) pominięciu bardzo korzystnej dla odwołującej się opinii Przewodniczącej Wydziału I Cywilnego Sądu Okręgowego w J., do którego etat wymaga obsadzenia oraz opinii Prezesa Sądu Okręgowego w J. i bardzo dobrej opinii wizytatora, które w sposób jednoznaczny i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości wskazują, że odwołująca jest bardzo dobrym kandydatem na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w J.;

f) przyjęciu, że kandydatura sędziego K. i adwokat G. zasługuje na wyróżnienie i jest lepsza od kandydatury odwołującej ze względu na posiadanie przez tych kandydatów długoletnie doświadczenie zawodowe, podczas gdy okoliczności te pozostają w sprzeczności z materiałami źródłowymi, na podstawie których zostały ustalone;

10. sprzeczność z art. 35 ust. 2 u.KRS, przez dokonanie przez Krajową Radę Sądownictwa oceny kwalifikacji z pominięciem kryterium wysokiego poziomu wiedzy, co jest konsekwencją nieuwzględnienia w wykładni pojęcia „ocena kwalifikacji” wymogów stawianych kandydatom na stanowisko sędziego.

Powyższe zarzuty zostały obszernie rozwinięte w treści uzasadnienia do odwołania.

A. M. wniosła o:

- uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie całego jej punktu 1 oraz częściowo w zakresie jej punktu 2, tj. nie przedstawienia przez Krajową Radę Sądownictwa Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J. i zniesienia postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa z powodu jego nieważności;

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie całego jej punktu 1 oraz częściowo w zakresie punktu 2, tj. nie przedstawienia przez Krajową Radę Sądownictwa Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie

skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J. i przekazanie Krajowej Radzie Sądownictwa sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie;

- o wyłączenie od rozpoznania sprawy wymienionych we wniosku sędziów Sądu Najwyższego;

- o rozważenie możliwości przedstawienia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego związanego z problemem opisanym w punkcie pierwszym zarzutów, składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, ewentualnie w dalszej kolejności, całej izbie i dalej pełnemu składowi Sądu Najwyższego;

- o wystąpienie z zaproponowanymi przez skarżącą pytaniami prejudycjalnymi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że są one bezzasadne. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa - odwołująca się nie wykazała, że kwestionowana uchwała jest sprzeczna z obowiązującym prawem.

Odpowiadając na zarzut niezawiadomienia przez Przewodniczącą Krajowej Rady Sądownictwa o terminie, miejscu i proponowanym porządku obrad posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa, jakie miało miejsce w dniach 16-19 października 2018 r., Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Krajowa Rada Sądownictwa poinformowała, że we wskazanym okresie nie było osoby pełniącej tę funkcję, a nie jest możliwe uczestniczenie w posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w charakterze jej członka osoby zastępującej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (s.8).

Odnosząc się do grupy zarzutów dotyczących tezy o nienależytej obsadzie „części sędziowskiej”, Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że z art.187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie wynika, że sędziowie wszystkich wymienionych w nim sądów muszą znaleźć się w składzie Krajowej Rady Sądownictwa, a jedynie, że spośród sędziów tych sądów należy dokonać wyboru członków Rady. Ponadto zwróciła uwagę, że ustawodawca konstytucyjny nie określił precyzyjnie podmiotu uprawnionego do wyboru tej grupy członków Krajowej

Rady Sądownictwa, natomiast wskazał wyraźnie, że 4 posłów w skład Krajowej Rady Sądownictwa wybiera Sejm, 2 senatorów wybiera Senat, a 1 członka powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, natomiast w innych przepisach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przewidziano wyraźnie, kto obsadza organy, których piastuni wchodzi w skład Krajowej Rady Sądownictwa z urzędu (tj. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa NSA i Ministra Sprawiedliwości). Jak zauważyła Krajowa Rada Sądownictwa, ustalenie podmiotu właściwego do wyboru „części sędziowskiej” Krajowej Rady Sądownictwa, na podstawie art. 187 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej powierzone zostało ustawodawcy zwykłemu, a z u.KRS wynika, że tych członków Krajowej Rady Sądownictwa wybiera Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Zaznaczyła też, że aktualnie, piętnastoosobowa grupa członków Krajowej Rady Sądownictwa, o której mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, została wybrana uchwałą Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 6 marca 2018 r. (M.P. poz. 276). Krajowa Rada Sądownictwa przypomniła ponadto, że poprzednio obowiązujący tryb wyboru sędziów-członków Krajowej Rady Sądownictwa przewidywał wieloetapową procedurę o charakterze kurialnym, co prowadziło do deficytu reprezentacji najliczniej grupy sędziów (na potwierdzenie czego przywołała fragmenty uchwały nr 4 Zebrania Przedstawicieli Zgromadzeń Ogólnych Sędziów Okręgowych o ordynacji wyborczej do Krajowej Rady Sądownictwa z 26 lutego 2014 r.). Wskazała ponadto, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 20 czerwca 2017 r., sygn. K 5/17, stwierdził, że część przepisów regulujących wybór sędziów w skład Krajowej Rady Sądownictwa narusza Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że nierówno traktują sędziów sądów rejonowych i okręgowych wobec sędziów sądów apelacyjnych, a także sędziów sądów rejonowych wobec sędziów sądów okręgowych (s. 9-10).

W odpowiedzi na zarzuty dotyczące sposobu wyboru w skład Krajowej Rady Sądownictwa posłów i senatorów, Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej przewiduje, że wybiera ich odpowiednio Sejm Rzeczypospolitej Polskiej i Senat Rzeczypospolitej Polskiej i te organy dokonały wyboru tych członków Rady (s.10).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 37 ust. 1 u.KRS, Krajowa Rada Sądownictwa poinformowała, że na posiedzeniu plenarnym łącznie rozpatrzono i oceniono zgłoszenia wszystkich kandydatów ubiegających się o stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J., a następnie przeprowadzone zostały głosowania nad każdym kandydatem, w obecności wymaganej liczby jej członków, których wyniki zawarte zostały w zaskarżonej uchwale. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa taki tryb procedowania spełnia wymogi określone w art. 37 ust. 1 u.KRS (s.10).

Odnosząc się do zarzutu wadliwego zreferowania kandydatur przez członków zespołu podczas posiedzenia plenarnego, Krajowa Rada Sądownictwa zauważyła, że ewentualne nieścisłości bądź omyłki nie mają wpływu na finalną decyzję Krajowej Rady Sądownictwa ponieważ cała zgromadzona w ramach postępowania dokumentacja dotycząca wszystkich kandydatów jest od momentu wpływu do Biura Krajowej Rady Sądownictwa dostępna dla wszystkich jej członków, którzy mają możliwość zapoznania się z nią. Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa przystępując do głosowania nad kandydaturami mają wiedzę na ich temat, a ewentualne omyłki w trakcie referowania kandydatur na posiedzeniu plenarnym nie są jednoznaczne z mylnym wyobrażeniem o kwalifikacjach czy też doświadczeniu kandydatów (s. 10 - 11).

W odniesieniu do zarzutów związanych z naruszeniem art. 33 ust. 1, art. 35 oraz art. 42 ust. 1 u.KRS, Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że przepis 42 ust. 1 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia. Dalej przywołała zakres zawartości uchwały wskazując, że zawiera ona wymagane dane dotyczące wszystkich kandydatów, że zawiera odniesienie do wszystkich wymaganych u.KRS kryteriów wraz z wyjaśnieniem zakresu ich uwzględnienia, a o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie określonych w niej osób do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie w J. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe (s. 11). Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła też uwagę, że przy ocenie osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J. uwzględniona została cała zgromadzona w sprawie dokumentacja dotycząca

wszystkich uczestników postępowania, w tym - wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniu - między innymi oceny kwalifikacji sporządzone przez sędziów wizytatorów i opinie służbowe uzyskane przez kandydatów. Jak zauważono w odpowiedzi, na podstawie wszechstronnej i szczegółowej analizy, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że skarżąca nie wypełnia, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa zarzuty zawarte w odwołaniu stanowią polemikę z oceną kandydatury odwołującej się dokonaną przez Krajową Radę Sądownictwa i dotyczą one w istocie niezadowolającego - z perspektywy odwołującej się - rezultatu oceny jej kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J. (s. 12).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (zob. m.in.: wyroki Sądu Najwyższego: z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; z 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy sprawdza - w granicach odwołania, czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

W judykaturze najwyższej instancji sądowej przyjmuje się, że kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje „wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów, [...] kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną

kandydatury [...] badając zasadność odwołania [Sąd Najwyższy], jest władny przeprowadzić kontrolę w zakresie ustalenia czy w postępowaniu przed Radą nie doszło do naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym istnieje więc możliwość oceny czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się również, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11; z 20 września 2011 r., III KRS 13/11; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

Ustalając zakres kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego w związku z rozpoznawaniem odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie wolno także tracić z pola widzenia i abstrahować od konstytucyjnego usytuowania oraz roli tego szczególnego organu ustrojowego w systemie trójpodziału władzy. Należy podkreślić, że prawo poddania sądowej kontroli szczególnej, ustrojowej decyzji Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu kandydatów na sędziów nie ma charakteru konstytucyjnego, lecz wynika z ustawy zwykłej. Tymczasem trzeba pamiętać, że ustrojodawca właśnie Krajowej Radzie Sądownictwa przyznał wyłączną kompetencję do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na sędziów (art. 179 Konstytucji RP). Z Konstytucji zatem wyraźnie przebiega silna, wręcz nadrzędna pozycja Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie sprawowania konstytucyjnej pieczy nad ustrojem wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do sądów i sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP). Należy także zwrócić uwagę na to, że w zakresie wyłącznego uprawnienia do przedstawiania Głowie Państwa

kandydatów na sędziów, pozycja Krajowej Rady Sądownictwa jest o tyle wyjątkowa, że ustrojodawca nie przewidział jakichkolwiek „ogniów pośrednich” pomiędzy Prezydentem RP a Krajową Radą Sądownictwa w tym sensie, że przedstawianie wniosków o powołanie sędziów odbywa się bez jakiegokolwiek dodatkowego „filtra” normatywnego przewidzianego przez ustawę zasadniczą (brak przewidzianego przez Konstytucję RP etapu postępowania odwoławczego). Brzmienie przepisu art. 179 Konstytucji RP podkreśla silną, autonomiczną pozycję Rady. Powyższe argumenty należy mieć na uwadze przy określaniu zakresu dopuszczalnej kontroli sądowej konstytucyjnych uprawnień Krajowej Rady Sądownictwa sprawowanej przez Sąd Najwyższy, kontroli - jeszcze raz należy to wyraźnie powiedzieć - nieprzewidzianej przez Konstytucję RP. Jeżeli więc za punkt wyjścia dla oceny przewidzianego przez ustawę zwykłą modelu kontroli kompetencji ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa przyjąć konstytucyjne usytuowanie i kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa w relacji do Prezydenta RP (a jest rzeczą niepodlegającą jakiejkolwiek dyskusji, że w procesie wykładni na pierwszy plan wysuwa się w tym zakresie regulacja konstytucyjna, bowiem niedopuszczalne jest ograniczanie czy modyfikowanie kompetencji przyznanych określonemu organowi konstytucyjnemu przez ustrojodawcę w drodze ustaw zwykłych), to należy uznać, że wprowadzony przez ustawę zwykłą model kontroli sądowej konstytucyjnych kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, nieposiadający żadnego wyraźnego oparcia w ustawie zasadniczej, powinien być w praktyce kształtowany - uwzględniając treść nadrzędnej regulacji konstytucyjnej - w sposób maksymalnie restryktywny i ograniczać się do kontroli zaskarżonej uchwały z punktu widzenia jej ewentualnej sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS). Z takim sposobem myślenia o kompetencjach ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie procesu nominacyjnego sędziów harmonizuje stanowisko najwyższej instancji sądowej zgodnie z którym „[o]cena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, to Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania.” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Z uwagi na fakt, że to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Krajowa Rada Sądownictwa ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Krajowej Rady Sądownictwa oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzegałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Nie oznacza to jednak, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła w uchwale motywy swojego wyboru. Przy podejmowaniu uchwały nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych określonych w ustawie.

W odniesieniu do zarzutu nakierowanego na wykazanie nieważności całego postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa i sprzeczności z prawem uchwały, wywodzonego przez Skarżącą z podjęcia zaskarżonej uchwały przez skład Krajowej Rady Sądownictwa niezgodny z art. 187 ust. 1 i 3 Konstytucji (podniesionego w pkt 1 lit a i lit b petitum odwołania), należy w pierwszej kolejności zauważyć, że kwestia zgodności z wzorcami konstytucyjnymi przyjętego w u.KRS trybu wyboru sędziów do Krajowej Rady Sądownictwa stanowiła przedmiot postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Wyrokiem z 25 marca 2019 r., sygn. K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 9a ustawy o KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Podniesione przez skarżącą zarzuty w tym zakresie (pkt 1 lit a petitum odwołania) uznać należy zatem za nieuzasadnione. Z kolei wybór posłów i senatorów członków Krajowej Rady Sądownictwa dokonany został odpowiednio przez Sejm i Senat, na podstawie zarówno art. 187 ust. 1 pkt 3 Konstytucji jak i art.

9 u.KRS, natomiast przywołane przez Skarżącą przepisy Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (art. 26) i Regulaminu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (art. 92) są wyrazem statuowanej w art. 112 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady autonomii parlamentu, a ich treść, w zakresie dotyczącym wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa, nie wykracza poza to, co wynika z art. 187 ust. 1 pkt 3 Konstytucji jak i z art. 9 u.KRS. Bezzasadne jest zatem twierdzenie, że członkowie Krajowej Rady Sądownictwa powołani zostali w oparciu o regulacje pozaustawowe.

Zaznaczyć też trzeba, że w tym kontekście argumentacja odwołującej się pozostaje mało czytelna, a sama konstrukcja środka odwoławczego prowadzi w nieuchronny sposób do jego wewnętrznych sprzeczności. Z jednej bowiem strony A. M. przystąpiła do procedury konkursowej przed Krajową Radą Sądownictwa, z drugiej zaś podnosi zarzut w sferze rzekomo niewłaściwej obsady tejże właśnie Krajowej Rady Sądownictwa - lecz czyni tak dopiero w sytuacji, w której to nie udało jej się uzyskać nominacji sędziego sądu okręgowego.

Należy przyjąć, że sposób obsadzenia tego konstytucyjnego organu musiał być znany Skarżącej już w chwili przystępowania do procedury konkursowej. Można mieć również uzasadnione przypuszczenie, że Skarżąca nie sformułowałaby zarzutu rzekomo niewłaściwej obsady Krajowej Rady Sądownictwa, gdyby została uwzględniona we wniosku Krajowej Rady Sądownictwa przedstawiającym Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury do nominacji na urząd sędziego sądu okręgowego. Co więcej, Skarżąca wnosząc o uchylenie zaskarżonej uchwały domaga się alternatywnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa, czyli organowi, którego właściwą obsadę i tym samym legalność funkcjonowania kwestionuje, odmawiając jednocześnie prawnej skuteczności podejmowanym przezeń uchwałom. Ponadto, Skarżąca w odpowiedzi na skierowane do niej jej (po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 25 marca 2019 r., K 12/18) zapytanie dotyczące podtrzymania jej zarzutów w zakresie pkt 1 lit a i b petitum, podtrzymała swoje odwołanie w całości, pomimo tego, że Trybunał Konstytucyjny jednoznacznie rozstrzygnął w tym wyroku kwestie zgodności z wzorcami konstytucyjnymi przyjętego w u.KRS trybu wyboru sędziów do Krajowej Rady Sądownictwa.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut dotyczący niezawiadomienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o terminie, miejscu i proponowanym porządku obrad posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa, jakie miało miejsce w dniach 16-19 października 2018 r. (podniesionego w pkt 2 petitum odwołania). Należy zaznaczyć, że w dniu podejmowania zaskarżonej uchwały (tj. 17 października 2018 r.) obowiązywał art. 111 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, z którego wynikało, iż sędziowie Sądu Najwyższego, którzy do dnia wejścia w życie tej ustawy ukończyli 65. rok życia albo ukończą 65. rok życia w okresie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy, z dniem następującym po upływie trzech miesięcy od dnia wejścia jej w życie, przechodzą w stan spoczynku, chyba że w tym terminie złożą przewidziane w art. 37 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym oświadczenie i zaświadczenie, a Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego Sądu Najwyższego. Ustawa o Sądzie Najwyższym weszła w życie 3 kwietnia 2018 r., a zatem 3 lipca upłynął trzymiesięczny termin przewidziany w art. 111 ustawy o Sądzie Najwyższym, w konsekwencji czego Sędzia Sądu Najwyższego pełniący funkcję Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przeszła w stan spoczynku. Ustawą z dnia 21 listopada 2018 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (która weszła w życie dnia 1 stycznia 2019 r), przywrócono do pełnienia urzędu na stanowisku zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy o Sądzie Najwyższym osoby, które jako sędziowie Sądu Najwyższego przeszły w stan spoczynku na podstawie ustawy o Sądzie Najwyższym w uprzednim brzmieniu. W związku z powyższym, ze względu na to, że w czasie podejmowania zaskarżonej uchwały Sędzia Sądu Najwyższego pełniący funkcję Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego znajdowała się w stanie spoczynku, zarzut Skarżącej nie jest uzasadniony. Niezależnie od powyższego, sama Skarżąca zauważyła, że obecności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i zajęte przez niego stanowisko wyłącznie „mogło mieć wpływ na merytoryczną treść uchwały” (s. 3), a zatem są to tylko hipotetyczne rozważania. Natomiast uczestnictwo podczas posiedzenia jeszcze jednego członka nie wpłynęłoby na wynik głosowania, bowiem zgodnie z art. 21 u.KRS Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów, a jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, przy

obecności 16 członków Krajowej Rady Sądownictwa, na kandydatury osób, które wobec niezyskania wymaganej bezwzględnej większości głosów nie zostały przedstawione Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, głosowały co najwyżej 4 osoby (Skarżąca uzyskała 3 głosy „za”), a w kolejnym głosowaniu co najwyżej 6 osób (Skarżąca uzyskała 1 głos „za”), natomiast osoby przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na pełnienie urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w J. uzyskały co najmniej 9 głosów „za” (s. 31-33 uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Nie jest też zasadny zarzut dotyczący nienależytej obsady „części sędziowskiej” Krajowej Rady Sądownictwa, ze względu na to że, w jej skład wchodzi trzynastu sędziów sądów rejonowych, jeden sędzia sądu okręgowego i jeden sędzia wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zgodnie z art.187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Krajowa Rada Sądownictwa składa się m.in. z „piętnastu członków wybranych spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych”. Z tak sformułowanego przepisu nie wynika, że sędziowie wszystkich wymienionych w nim sądów muszą znaleźć się w składzie Krajowej Rady Sądownictwa, a jedynie, że spośród sędziów tych sądów należy dokonać wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa. Z kolei w art. 11a u.KRS wskazane zostały podmioty uprawnione do zgłoszenia kandydatów na członków Krajowej Rady Sądownictwa i spośród zgłoszonych kandydatów wybrani zostali członkowie Krajowej Rady Sądownictwa.

Nie jest usprawiedliwiony zarzut naruszenia art. 37 u.KRS zgodnie z którym, Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i w takim przypadku Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (podniesiony w pkt 3 petitum odwołania). Jak wynika z uzasadnienia, wszystkie kandydatury zostały rozpatrzone i ocenione łącznie, po czym przeprowadzono głosowania dotyczące poszczególnych kandydatur, a dopiero mając na uwadze wyniki tych głosowań Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę (s. 33 uchwały). Należy też zauważyć, że kwestia ta została jednoznacznie uregulowana w § 12 ust 3 Regulamin KRS, zgodnie z którym, w przypadku, o którym mowa w art. 37 ust. 1 u.KRS, Krajowa Rada

Sądownictwa podejmuje uchwałę w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów w wyniku przeprowadzenia odrębnych głosowań dotyczących każdego z nich.

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 u.KRS (podniesiony w pkt 10 petitum odwołania). Jak wskazano w uzasadnieniu uchwały (s. 3-4 oraz s. 28), zarówno zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przedstawiając swoje stanowisko, jak i sama Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę, kierowali się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, uwzględniając uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). W uzasadnieniu wskazano też, że Krajowa Rada Sądownictwa wszechstronnie rozważyła całokształt okoliczności (s. 4).

Ustawa w art. 35 ust. 2 wymienia kilka kryteriów oceny kandydatów, jednak nie określa znaczenia (wagi) pozwalającego z matematyczną precyzją określić wpływ poszczególnych cech (właściwości) kandydata na ostateczną ocenę. Poza tym takie cechy jak „kwalifikacje” czy „doświadczenie zawodowe” mają charakter ocenny i nieostry. Co więcej — nie da się rozpatrywać każdego z tych kryteriów w sposób wyizolowany od pozostałych. Dlatego uznanie Krajowej Rady Sądownictwa jest w istocie dwuetapowe: na etapie oceny spełnienia poszczególnych kryteriów i na etapie oceny całościowej. W oparciu o przedstawione dokumenty dokonanie oceny kwalifikacji kandydatów należy uznać za dopuszczalne w granicach uznania Krajowej Rady Sądownictwa.

Rola Krajowej Rady Sądownictwa w procesie nominacyjnym nie polega przy tym na tworzeniu precyzyjnych zestawień kwalifikacji kandydatów i mechanicznym sumowaniu określonych w ustawie punktów za poszczególne, precyzyjnie określone cechy kandydatów, lecz na autonomicznym wyborze dokonanym w ramach jej uznania. Nie znajduje zatem uzasadnienia zarzut Skarżącej dotyczący tego, że Krajowa Rada Sądownictwa „nie przeprowadziła porównania odwołującej się z E. G. i Z. K.” (s. 18 odwołania).

Krajowa Rada Sądownictwa ma przy tym możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne. Nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że określony element doświadczenia zawodowego zasługuje na wyższą ocenę niż inny; nie można również czynić zarzutu z faktu, że pewne fragmenty drogi zawodowej zostały uwypuklone, czy nadano im większą wagę niż innym. Dopuszczalne działanie w granicach uznania polega m.in. na tym, że możliwe jest nadawanie różnych wag kryteriom ocennym wynikającym z ustawy.

Podkreślić należy, że stosownie do dyspozycji art. 35 ust. 2 u.KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia pozostałe kryteria wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa cieszy się znaczną swobodą oceny poszczególnych kandydatów. Żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., sygn. III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Ocena Krajowej Rady Sądownictwa może również odbiegać od „numerycznych” wskazań środowiskowych (wyniki głosowań kolegium właściwego sądu oraz zgromadzenia ogólnego sędziów) wynikających z opinii (ocen), które Rada jest zobowiązana brać pod uwagę na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS bowiem wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być redukowany do wyników matematycznego algorytmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16, z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 5 września 2013 r., III KRS 212/13).

Brak jest też uzasadnienia dla podnoszonych przez Skarżącą zarzutów naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS, w tym w zw. z art. 35 ust. 2, w zw. z art. 37 ust. 1, w zw. z art. 42 ust.1 u.KRS oraz art. 34 ust.3 i art. 42 ust. 1 u.KRS (podniesionych w pkt 4, 5, 6, 7 i 9 petitum odwołania). W myśl art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji

oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Natomiast w art. 34 u.KRS ustalony został sposób procedowania przez zespół wyznaczony przez Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa dla przygotowania sprawy indywidualnej na posiedzenie Krajowej Rady Sądownictwa. Rozwinięciem tego przepisu ustawowego jest § 18 Regulaminu KRS, który szczegółowo normuje ten etap postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa. Z kolei art. 42 ust. 1 u.KRS przewiduje wymóg uzasadnienia dla podejmowanych przez Krajową Radę Sądownictwa uchwał w sprawach indywidualnych.

Skarżąca wskazała w odwołaniu, że w zaskarżonej uchwale brak jest „choćby najmniejszej wzmianki o okolicznościach, które w odniesieniu do stosowanych przez Radę mierników predysponujących do objęcia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w J. stawiały kandydaturę odwołującej niżej niż kandydaturę E. G. i Z. K.” (s. 14 odwołania). Jednocześnie jednak sama skarżąca przyznała, że decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania przesłanek” oraz że „nie oczekuje się przedstawienia w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki wszystkich kandydatów” (tamże), a także że „wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa (tamże).

Z uzasadnienia uchwały wynika, że wszystkie wskazane w art. 35 ust. 2 u.KRS elementy były rozpatrywane zarówno przez wyznaczony zespół jak i przez Krajową Radę Sądownictwa, natomiast ich łączna ocena wypadła niekorzystnie dla Skarżącej (s. 3-4, s. 28 oraz s. 31).

W uzasadnieniu Uchwały zawarte zostało łączne odniesienie do ocen kwalifikacyjnych oraz doświadczenia zawodowego kandydatów (s.27-28), do ocen uzyskanych przez poszczególnych kandydatów na dyplomie wyższych studiów prawnych oraz egzaminu zawodowego (s. 28-29), a także do wyników głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). W uzasadnieniu uchwały szczegółowo i obszernie opisane zostały kwalifikacje i doświadczenie Skarżącej (s. 20-22), a także wszystkich pozostałych kandydatów. Nie są zatem usprawiedliwione zarzuty Skarżącej o braku „szczegółowej analizy kwalifikacji E. G. i Z. K.” (s. 18 odwołania).

Warto też zaznaczyć, że w przywołanym przez Skarżącą wyroku Sądu Najwyższego (s. 14 odwołania) wskazano, że jeżeli kandydat uzyskuje większość głosów poparcia Kolegium Sądu Okręgowego, bezwzględną większość głosów na Zgromadzeniu Ogólnym w Sądzie Okręgowym i pozytywną opinię Ministra Sprawiedliwości, to niezbędne jest wskazanie, jakimi kryteriami posługiwała się Krajowa Rada Sądownictwa wybierając na ograniczoną liczbę wolnych miejsc sędziowskich innych kandydatów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). W niniejszej sprawie kryteria te zostały wyjaśnione, a odnosząc się do wyników głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że nie odzwierciedlały one poziomu kwalifikacji kandydatów wynikających z innych dokumentów wynikających z postępowania konkursowego (s. 31). Do ww. wyników głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów odniósł się też wcześniej w identyczny sposób zespół (s. 4).

Na podstawie uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie można zatem stwierdzić, że którekolwiek z ustawowych kryteriów wyłonienia kandydatów zostało pominięte lub że pominięte były okoliczności wskazujące na kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów. Wobec powyższego brak jest podstaw do twierdzenia, że postępowanie nie było transparentne oraz że Krajowa Rada Sądownictwa nie dochowała wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy. Sąd Najwyższy w ramach badania zgodności uchwały z prawem nie może natomiast dokonywać konkurencyjnej, merytorycznej oceny kandydatów i zastępować oceny Krajowej Rady Sądownictwa oceną własną.

Sąd Najwyższy musi zawsze uwzględnić istotne ograniczenia kontroli legalności, jaką sprawuje nad uchwałami Krajowej Rady. Nie ma on prawa zastępować Rady w ocenie kandydata i sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji ani dokonywać równolegle z Krajową Radą Sądownictwa konkurencyjnej merytorycznej jego oceny (wyroki Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., NO 59/18 oraz z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). Okoliczności te mają również swoje istotne konsekwencje dla sposobu rozumienia obowiązku, jaki ciąży na Krajowej Radzie Sądownictwa w świetle art. 42 ust. 1 u.KRS. To jedynie uzasadnienie uchwały pozwala Sądowi Najwyższemu dokonać oceny

prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby konkurencyjnej oceny merytorycznej. Kierowanie się przez Krajową Radę Sądownictwa przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., sygn. I NO 70/19).

Krajowa Rada Sądownictwa podczas podejmowania uchwały dysponowała całością wiedzy o przebiegu ścieżki zawodowej Skarżącej i pozostałych 14 kandydatów, każdy z członków Krajowej Rady i Sądownictwa miał dostęp do pełnej dokumentacji, a głosowanie przeprowadzono po omówieniu wszystkich kandydatur, w tym kandydatury Skarżącej. W uzasadnieniu do uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia wszystkich kandydatów, jak też dokonano zbiorczej oceny spełniania poszczególnych kryteriów oraz przedstawiono wyniki głosowań Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) w sprawie zaopiniowania kandydatów.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, Krajowa Rada Sądownictwa dysponując pełną wiedzą o wszystkich 15 kandydatach, wynikającą ze zgromadzonego materiału, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, nie dokonała wyboru kandydatury Skarżącej. Wbrew przywołanym w odwołaniu argumentom, w uzasadnieniu uchwały wskazano, że dokonany przez Krajową Radę Sądownictwa wybór uwzględniał doświadczenie i kwalifikacje zawodowe kandydatów, w tym Skarżącej, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz staż pracy. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że Skarżąca nie wypełniła ocenianych łącznie kryteriów wyboru, w stopniu wyższym od osób przedstawionych we wniosku o powołanie, uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jej powołanie w tym konkursie. Nie jest zatem zasadne twierdzenie Skarżącej, iż Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę bez uprzedniego wszechstronnego rozważenia sprawy, w oparciu o szczytkowy i częściowo wadliwy referat członków zespołu o kwalifikacjach poszczególnych kandydatów, a także z pominięciem okoliczności dotyczących kwalifikacji i doświadczenia Skarżącej.

Z tych samych co powyżej powodów nie zasługuje na uwzględnienie zarzut braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, co wywodzone jest przez Skarżącą z art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP (podniesiony w pkt 8 petitum odwołania). Dodatkowo odnosząc się do tego zarzutu Sąd Najwyższy zauważa, że pierwszy z wymienionych przepisów (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r., III KRS 84/15). Z kolei przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej in casu procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r., III KRS 84/15). Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w indywidualnej sprawie

nie może oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z dyspozycją art. 44 ust. 3 u.KRS., postanowiono jak w sentencji.